

พระธรรมโยเอลและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสแห่งเลาตีเซีย - หมายเลขยี่สิบห้า

Jeff Pippenger
2026-01-11

หมายเลขยี่สิบห้า

พระธรรมโยเอลเผชิญหน้ากับผู้นำของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสฝ่ายเลาตีเซีย ด้วยคำพยานถึงการกบฏที่ทวีความรุนแรงขึ้นของคริสตจักรนั้นตลอดสี่ชั่วอายุคน สี่ชั่วอายุคนนั้นยังถูกพรรณนาไว้ในเอเสเคียลบทที่แปดด้วย ซึ่งชายยี่สิบห้าคนแห่งชั่วอายุที่สี่นั้นกราบไหว้ดวงอาทิตย์ ในปี 1901 สิบสามปีหลังจากการกบฏแห่งปี 1888 คริสตจักรแอ็ดเวนตีสได้จัดตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อปกครองคริสตจักรนั้น

คณะกรรมการบริหารของสมัชชาใหญ่ชุดแรกได้รับการสถาปนาขึ้นระหว่างการปรับโครงสร้างครั้งสำคัญในการประชุมสมัชชาใหญ่ ค.ศ. 1901 และประกอบด้วยสมาชิก 25 คน นี่เป็นการขยายตัวอย่างมีนัยสำคัญจากคณะกรรมการก่อนปี 1901 ซึ่งมีสมาชิกเพียง 13 คน จำนวนสมาชิกได้เพิ่มขึ้นตลอดหลายปีที่ผ่านมา แต่พระเยซูทรงระบุจุดจบให้สอดคล้องกับจุดเริ่มต้นเสมอ จุดเริ่มต้นนั้นมีสมาชิก 25 คน โดยมีหนึ่งคนเป็นผู้นำ ซึ่งขนานกับระเบียบแบบแผนหนึ่งในสถานนมัสการ ซึ่งประกอบด้วยปุโรหิต 24 คนและมหาปุโรหิต 1 คน

ยูดาและสภาแซนเฮดรินเป็นสัญลักษณ์สองประการของการกบฏในสมัยของพระคริสต์ สภาแซนเฮดรินเป็นตัวแทนของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสฝ่ายเลาตีเซีย การที่สภาแซนเฮดรินมีส่วนร่วมในการตรึงพระคริสต์บนกางเขนนั้น เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงบทบาทของแอ็ดเวนตีสม์ในวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ สภาแซนเฮดริน—สภาสูงสุดของชาวยิวในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งประกอบด้วยพวกมหาปุโรหิต พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมจารย์ โดยมีมหาปุโรหิตคายาฟาเป็นประธาน—มีบทบาทสำคัญยิ่งในเหตุการณ์ที่นำไปสู่การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู

ภายหลังการจับกุมพระเยซูในสวนเกทเซมนี (ซึ่งถูกจัดฉากขึ้นผ่านการทรยศของยูดา) พระองค์ทรงถูกนำตัวไปต่อหน้าสภาแซนเฮดรินในเวลากลางคืน ณ เรือนของคายาฟา พวกเขาพยายามแสวงหาคำให้การเพื่อพิพากษาลงโทษพระองค์ โดยนำพยานมาให้การกล่าวหาว่าพระองค์ทรงหมิ่นประมาทพระเจ้าและก่อการกบฏ

เมื่อคายาฟาถามพระเยซูโดยตรงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (หรือพระบุตรของพระเจ้า) หรือไม่ คำตอบยืนยันของพระเยซูว่า “ท่านกล่าวเช่นนั้นเอง” ทำให้มหาปุโรหิตประกาศว่า “เป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้า!” สภาก็พิพากษาลงโทษพระองค์ว่าทรงสมควรถึงแก่ความตาย แต่เนื่องจากพวกเขาไม่มีอำนาจภายใต้การปกครองของโรมันที่จะประหารชีวิตได้ จึงมอบพระเยซูไว้แก่ปอนทิอุส ปิลาต ผู้ว่าราชการโรมัน โดยกล่าวหาว่าพระองค์ก่อการกบฏเพื่อให้ทางโรมันดำเนินการประหารชีวิต การตรึงกางเขนจริงนั้นกระทำโดยทหารโรมันตามคำสั่งของปิลาต แต่เกิดขึ้นภายหลังที่ปิลาตยอมอ่อนข้อให้แก่แรงกดดันจากพวกมหาปุโรหิตและฝูงชน (ซึ่งเรียกร้องให้ประหารพระเยซูและปล่อยบารับบัส)

“เมื่อพระคริสต์ทรงดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ โลกได้เลือกบาร์บัส และในทุกวันนี้ โลกและคริสตจักรก็กำลังกระทำการเลือกอย่างเดียวกัน ฉากแห่งการทรยศ การปฏิเสธ และการตรึงพระคริสต์บนกางเขน ได้ถูกแสดงซ้ำแล้ว และจะถูกแสดงซ้ำอีกในขอบเขตอันมหึมา มนุษย์จะเปี่ยมด้วยลักษณะนิสัยของศัตรู และด้วยสิ่งเหล่านี้ ความลวงของเขาจะมีอำนาจอย่างยิ่ง เพียงเท่าที่ความสว่างถูกปฏิเสธ ความเข้าใจที่ผิดและความเข้าใจคลาดเคลื่อนก็มีขึ้นมากเท่านั้น ผู้ที่ปฏิเสธพระคริสต์และเลือกบาร์บัส ย่อมทำงานอยู่ภายใต้การล่อลวงที่นำไปสู่ความพินาศ การบิดเบือนและพยานเท็จจะเติบโตจนกลายเป็นการกบฏอย่างเปิดเผย เมื่อตาชั่ว หังกายก็จะมืดไปหมด ผู้ที่มอบความรักผูกพันของตนแก่ผู้นำใด ๆ นอกเหนือจากพระคริสต์ จะพบว่าตนเองอยู่ภายใต้อำนาจควบคุมทั้งกาย จิตวิญญาณ และจิตใจ ของความลุ่มหลงที่น่าหลงใหลเสียจนภายใต้อำนาจของมัน เหล่าวิญญาณเห็นผลจากการฟังความจริงไปเชื่อคำมั่วสา พวกเขาถูกดักจับและถูกรวบงำ และด้วยการกระทำทุกอย่างของพวกเขา พวกเขาร้องว่า จงปล่อยบาร์บัสแก่เรา แต่จงตรึงพระคริสต์บนกางเขน”

“แม้ในเวลานี้ การตัดสินใจนี้ก็กำลังถูกกระทำอยู่ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ณ กางเขนกำลังถูกทำให้เกิดขึ้นซ้ำอีก ในคริสตจักรทั้งหลายที่ได้ละจากความจริงและความชอบธรรม กำลังมีการสำแดงให้เห็นว่าธรรมชาติของมนุษย์สามารถทำสิ่งใดได้และจะทำสิ่งใดได้ เมื่อความรักของพระเจ้าไม่ได้เป็นหลักการที่สถิตอยู่อย่างมั่นคงในจิตวิญญาณ เราไม่จำเป็นต้องประหลาดใจต่อสิ่งใดก็ตามที่อาจเกิดขึ้นในบัดนี้ เราไม่จำเป็นต้องพิศวงต่อความน่าสะพรึงกลัวใด ๆ ที่พัฒนาออกมา บรรดาผู้ที่เหยียบย่ำพระราชบัญญัติของพระเจ้าภายใต้เท้าที่ไม่บริสุทธิ์ของตนนั้น มีจิตวิญญาณเดียวกันกับที่อยู่ใคนเหล่านั้นซึ่งได้ดูหมิ่นและทรยศพระเยซู โดยปราศจากความรู้สึกผิดชอบในมโนธรรมแม้แต่น้อย พวกเขาจะกระทำกิจการของบิดาของตน คือมาร พวกเขาจะตั้งคำถามซึ่งออกมาจากริมฝีปากอันทรยศของยูดาว่า ท่านจะให้อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระเยซูคริสต์แก่ท่าน? แม้ในเวลานี้ พระคริสต์ก็กำลังถูกทรยศผ่านทางบุคคลแห่งธรรมิกชนของพระองค์” Review and Herald, January 30, 1900.

หากข้อความตอนนั้นมีความหมายตรงตามที่มันกล่าวไว้อย่างแท้จริงแล้ว บรรดาผู้ที่ถูกระบุว่าเป็นผู้ซึ่ง “เลือกบาร์บัส” ก็จะไม่สามารถเข้าใจได้ว่าข้อความตอนนั้นสอนอะไร คนเหล่านั้นคือคนใน 2 เรสโลนิก้าที่ได้รับความลุ่มหลงอย่างแรงกล้า เพราะพวกเขาไม่ได้รับความจริง นางกล่าวถึงผู้ที่เลือกบาร์บัสว่า “ผู้ใดมอบความรักความผูกพันของตนให้แก่ผู้นำคนใดก็ตามนอกเหนือจากพระคริสต์ ผู้นั้นจะพบว่าตนเองตกอยู่ใต้การควบคุมทั้งกาย จิตวิญญาณ และจิตใจ ของความลุ่มหลงให้ชวนให้เคลิบเคลิ้มเสียจนว่า ภายใต้อำนาจของมัน จิตวิญญาณทั้งหลายเห็นหนีจากการฟังความจริงไปเชื่อความเท็จ” ผู้ที่กำลังเลือกบาร์บัสนั้นอยู่ใต้การควบคุมของซาตานก่อนถึงหลักหมายแห่งกางเขนและกฎหมายวินอาทิตย์ ในสภาพเช่นนั้น พวกเขาจะไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าข้อความตอนนั้นสอนอะไร ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงจะเสนอว่า “สภาพการณ์ในเวลาทีซิสเตอร์ไวท์เขียนถ้อยคำเหล่านั้นนั้นเป็นของประวัติศาสตร์เฉพาะช่วงนั้น มิใช่สำหรับเวลานี้” บางทีพวกเขาอาจกล่าวว่า “นางกำลังกล่าวถึงคริสต์ศาสนาโดยทั่วไป และสิ่งนี้ได้ประยุกต์ใช้โดยตรงกับเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส” เหลวไหลสิ้นดี

แน่นอนว่า สภาพการณ์ทางประวัติศาสตร์ในขณะที่ซิสเตอร์ไวท์เขียนถ้อยคำนั้น แท้จริงแล้วเป็นคำอธิบายประกอบประวัติส่วนตัวของเธอเอง แต่เฉกเช่นเดียวกับยอห์นในพระธรรมวิวรณ์

เมื่อผู้เผยพระวจนะได้รับบัญชาให้เขียน เขายอมได้รับบัญชาให้เขียน “สิ่งทั้งหลายซึ่งเจ้าได้เห็นแล้ว และซึ่งเป็นอยู่ในขณะนี้ และซึ่งจะบังเกิดขึ้นภายหลัง” เมื่อผู้เผยพระวจนะบันทึกสิ่งทั้งหลายที่กำลังเป็นอยู่ เขาก็กำลังบันทึกสิ่งทั้งหลายที่จะเป็นขึ้นด้วยพร้อมกันนั้น

ผู้นำของแอ็ดเวนติสท์ถูกแทนภาพโดยชายยี่สิบห้าคนของเอเสเคียล ซึ่งในเชิงพยากรณ์ยังสอดคล้องกับชายสองร้อยห้าสิบคนที่ยืนอยู่กับโคราห์ ดาธาน และอาปิร์ม อีกประการหนึ่งที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันคือ ผู้กบฏในปี 1888 และการประชุมใหญ่สามัญที่มินนิแอโพลิส ได้รับการระบุโดยซิสเตอร์ไวท์ว่าเป็นการทำซ้ำการกบฏของโคราห์ ดาธาน และอาปิร์ม ซิสเตอร์ไวท์สอนโดยตรงว่า เมื่อทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบแปดลงมาและทำให้แผ่นดินโลกสว่างไสวด้วยรัศมีภาพของเขา ฝนชุกปลายฤดูจึงเริ่มต้นขึ้น

“ฝนชุกปลายฤดูจะตกลงเหนือประชากรของพระเจ้า ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์องค์หนึ่งจะลงมาจากสวรรค์ และแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะสว่างไสวด้วยพระสิริของท่าน” Review and Herald, April 21, 1891.

ซิสเตอร์ไวท์สอนอย่างชัดเจนโดยตรงว่า ทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบแปดได้ลงมาในที่ประชุมใหญ่สามัญ ค.ศ. 1888 พร้อมกับข่าวสารของ A. T. Jones และ E. J. Waggoner เมื่อเธออยู่ในการประชุมนั้น เธอถูกรอบง่าอย่างหนักด้วยการกบฏจนตัดสินใจจะเก็บข้าวของและจากไป แต่ทูตสวรรค์องค์หนึ่งบอกเธอว่า เธอต้องอยู่ต่อและบันทึกประวัติศาสตร์นั้นไว้ เพราะมันเป็นการชำระรอยของการกบฏของโคราห์ เหตุใดทูตสวรรค์จึงต้องการให้มีการบันทึกไว้ หากมิใช่เพื่อเป็นคำพยานในวาระสุดท้าย? หากสิ่งนั้นเป็นคำพยานสำหรับวาระสุดท้ายแล้ว จะหมายถึงสิ่งอื่นใดได้อีกเล่า นอกจากว่าคริสตจักรเซเวนธ์เดย์ แอ็ดเวนติสต์แห่งเลาดีเซียจะดำเนินตามรอยเท้าของสภาชั้นเฮดรินในช่วงวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ที่นำไปสู่เหตุการณ์นั้น.

ข่าวสารของโจนส์และแวกโกเนอร์ได้รับการเสนอว่าเป็น “ข่าวสารเรื่องการขอบธรรมโดยความเชื่อ โดยแท้จริง” เป็น “ข่าวสารแห่งเลาดีเซีย” เป็น “ข่าวสารแห่งความขอบธรรมของพระคริสต์” และเป็น “ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม” พวกกบฏได้ต่อต้านข่าวสารนั้น และยังได้ปฏิเสธการทรงนำของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์และผู้สื่อข่าวที่ได้รับการทรงเลือกของการประชุมนั้นด้วย ซิสเตอร์ไวท์ยังสอนด้วยว่า เมื่ออาคารขนาดใหญ่ทั้งหลายในนครนิวยอร์กถูกทำให้พังทลายลงด้วยการแตะต้องแห่งฤทธานุภาพของพระเจ้า แล้ววิวรณ์ 18:1–3 ก็สำเร็จเป็นจริง ตั้งแต่เหตุการณ์ 9/11 เป็นต้นมา ผู้นำของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสต์แห่งเลาดีเซียได้กำลังทำซ้ำการกบฏของโคราห์ การกบฏของชายโบราณทั้ง 25 คน การกบฏของผู้นำในปี 1888 และการกบฏของสภาชั้นเฮดรินในช่วงเวลาก่อนถึงกางเขน ชายทั้ง 25 คนนั้นเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงฐานะปุโรหิตแบบเลวีอันปลอมแปลง

คนเลวีจะต้องมีอายุยี่สิบห้าปีเมื่อเขาเริ่มปรนนิบัติรับใช้

และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “นี่คือสิ่งที่กำหนดไว้สำหรับคนเลวี: ตั้งแต่อายุยี่สิบห้าปีขึ้นไป เขาทั้งหลายจะเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ในงานปรนนิบัติแห่งพลับพลาแห่งชุมนุม และตั้งแต่อายุห้าสิบปี เขาทั้งหลายจะพ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ในงานนั้น และจะไม่ต้องรับใช้อีกต่อไป แต่จะปรนนิบัติร่วมกับพี่น้องของตนในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเฝ้ารักษาหน้าที่ และจะไม่ปฏิบัติงานนั้นอีก ดังนี้แหละ เจ้าจงกระทำแก่คนเลวีเกี่ยวกับหน้าที่ของเขาทั้งหลาย” กัณดารวิถี 8:23–26

คนเลวีเริ่มปฏิบัติกรับใช้เมื่ออายุยี่สิบห้าปี และรับใช้อยู่เป็นเวลายี่สิบห้าปี จนถึงอายุห้าสิบปี ทูตแห่งพันธสัญญาในมาลาคียบทที่สาม กำลังทรงชำระและทรงทำให้คนเลวีสะอาดด้วย ณ

เวลากฎหมายวันอาทิตย์ ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้วเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 1844

จงดูเถิด เราจะส่งผู้สื่อสารของเราไป และเขาจะจัดเตรียมทางไว้ข้างหน้าเรา; และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายแสวงหา จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยฉับพลัน คือผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายพอใจ; จงดูเถิด ท่านจะเสด็จมา พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสดังนี้.

แต่ผู้ใดจะทนอยู่ได้ในวันแห่งการเสด็จมาของพระองค์? และผู้ใดจะยืนหยัดอยู่ได้เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ? เพราะพระองค์ทรงเป็นดุจไฟของผู้ถูกลง และดุจสปูของช่างซักรีด และพระองค์จะประทับนั่งดุจผู้ถูกลงและชำระเงิน ให้บริสุทธิ์ และพระองค์จะทรงชำระบุตรทั้งหลายของเลวี และทรงชะล้างเขาทั้งหลายประหนึ่งทองคำและเงิน เพื่อเขาทั้งหลายจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมมาถวายแด่พระยาห์เวห์ แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยแด่พระยาห์เวห์ ดังเช่นในสมัยโบราณ และดังเช่นในปีก่อน ๆ มาลาคีย์ 3:1-4

เลข "25" ในฐานะสัญลักษณ์ มิได้เป็นตัวแทนเพียงคนเลวีผู้ซื่อสัตย์เท่านั้น แต่ยังเป็นตัวแทนของคนเลวีจอมปลอมด้วย ดังนั้น "25" ในฐานะสัญลักษณ์ จึงชี้ถึงการแยกชนสองจำพวกของผู้นมัสการออกจากกัน

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาและที่โง่เขลา แกะและแพะ ข้าวสาลีและข้าวละมาน เลขยี่สิบห้าจึงเป็นสัญลักษณ์ไม่เพียงของคนเลวีเท่านั้น แต่ที่สำคัญอย่างยิ่งยอนไปกว่านั้น คือเป็นสัญลักษณ์ของการแยก (การชำระ) คนเลวีด้วย การแยกนั้นเกิดขึ้น ณ กฎหมายวันอาทิตย์ และเป็นหัวข้อสำคัญประการหนึ่งแห่งพระวจนะเชิงพยากรณ์ของพระเจ้า เป็นการเหมาะสมแล้วที่มีมหิทธิบทที่ยี่สิบห้า เป็นเพียงความต่อเนื่องของคำพยากรณ์ของพระเยซูเกี่ยวกับวาระสุดท้ายของโลกในมหิทธิบทที่ยี่สิบสี่

และพระเยซูเสด็จออกจากพระวิหาร แล้วกำลังจะจากไป; บรรดาสาวกของพระองค์จึงเข้ามาหาพระองค์เพื่อ จะชี้ให้พระองค์ทอดพระเนตรสิ่งก่อสร้างทั้งหลายของพระวิหารนั้น และพระเยซูตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "พวกท่านไม่เห็นสิ่งทั้งปวงเหล่านี้หรือ? เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่นี่จะไม่มีการก่อสร้างใดวางซ้อนอยู่บนอีกก้อนหนึ่งซึ่งจะไม่ถูกทำลายลง" มัทธิว 24:1, 2

เมื่อพระเยซูเสด็จออกจากพระวิหารแล้ว พระองค์ก็ได้เสด็จกลับมาอีกเลย ในข้อท้าย ๆ ของบทที่ยี่สิบสาม พระเยซูได้ทรงประกาศการพิพากษาเหนือสภานั่นเฮเดริน และการพิพากษานั้นถูกถ่ายทอดออกมาเป็น "แปด" วัตถุประสงค์ จึงเป็นการลอกเลียนโดยปลอมแปลงต่อแปดชีวิตบนเรืออาร์ค วันที่แปดแห่งพิธีสัปดาห์ วันที่แปดแห่งการเป็นขึ้นจากตาย บรรพบุรุษแปดชั่วอายุของอับราฮัม ตลอดช่วงเวลา 430 ปี และต่อเนื่องไป หมายเลข "แปด" อันเป็นของปลอมนี้ สอดคล้องกับคนเลวีผู้ปลอมแปลง.

เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดเหล่านี้จะมาตกแก่ชนชาตินี้แน่แท้

โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เจ้าที่ฆ่าพวกผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างบรรดาผู้ที่ถูกส่งมาหาเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูกหลานของเจ้าไว้ด้วยกันบ่อยครั้งเพียงใด ดั่งแม่ไก่รวบรวมลูกเจี๊ยบของมันไว้ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอม! ดูเถิด เรือนของเจ้าถูกปล่อยให้รกร้างแก่เจ้าแล้ว

เพราะเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ตั้งแต่บัดนี้ไปท่านจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวว่า "ความสุขมีแก่ท่านผู้มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า" มัทธิว 23:36-39

มหิทธิบทที่ยี่สิบสองจบลงด้วยภาพประกอบเรื่องการมัดคนอธรรมเป็นฟ่อน ๆ

และจบลงด้วยปฏิสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายระหว่างพระคริสต์กับพวกยิวที่ขอบโต้แย้ง จากนั้นในบทที่ 24

พระองค์เสด็จออกจากพระวิหารเป็นครั้งสุดท้าย ยุติพระราชกิจของพระองค์เพื่ออิสราเอลโบราณ บทนี้สิ้นสุดลงตรงที่มันได้เริ่มต้นไว้ คือด้วยคำประกาศว่าบ้านของเขาถูกปล่อยไว้แก่เขาให้ว่างเปล่า และสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกว่า “พระนิเวศของพระบิดาของเรา” เมื่อครั้งทรงชำระพระวิหารครั้งแรก บัดนี้ได้กลายเป็นบ้านของพวกยิวที่ว่างเปล่าแล้ว

ในบทที่ 24 พระเยซูจะทรงตอบคำถามเกี่ยวกับพระวิหารและการทำลายที่กำลังใกล้เข้ามาของพระวิหารนั้น การทำลายนั้นจะเกิดขึ้นในชั่วอายุตัวเอง ซึ่งเป็นชั่วอายุแห่งลูกงูร้าย พระองค์ทรงละจากพระวิหารนั้นไปโดยจะไม่ทรงกลับมาอีก ดังนั้น คำพยากรณ์ที่พระองค์ทรงประกาศไว้จึงกล่าวถึงอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ มิใช่อิสราเอลตามตัวอักษร เมื่อพระคริสต์ทรงละจากพระวิหารซึ่งคือคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสฝ่ายเลาตีเซีย ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับอิสราเอลโบราณนั้น พร้อมกันนั้น พระวิหารฝ่ายมนุษย์ของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันจะถูกรวมเข้ากับพระวิหารฝ่ายพระเจ้าเป็นนิรันดร์ เมื่อพระเยซูทรงละจากพระวิหารของอิสราเอลโบราณ พระองค์ทรงหย่าขาดจากประชากรแห่งพันธสัญญาเดิมของพระองค์ตลอดกาล

บทที่สิบเอ็ดจนถึงบทที่ยี่สิบสองของพระธรรมมัทธิวเป็น โอเมกาของแนวเส้นตั้งแต่บทที่สิบเอ็ดถึงบทที่ยี่สิบสอง ในพระธรรมปฐมกาล เมื่อแนวเส้นนั้นเริ่มต้นขึ้นในปฐมกาลบทที่สิบเอ็ด ก็เป็นการหมายถึงการเริ่มต้นของบาเบลและพันธสัญญาแห่งความตายของบาเบลด้วย ซึ่งบรรลุความสำเร็จขึ้นโอเมกาในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด ชื่อสิบเอ็ด อันเป็นชื่อที่อยู่ตรงกึ่งกลางพอดีของชื่อพระคัมภีร์ที่ประกอบกันเป็นบทที่สิบเอ็ดถึงบทที่ยี่สิบสอง ตอนกลางของบทที่สิบเอ็ดถึงบทที่ยี่สิบสองในปฐมกาล มัทธิว และวิวรณ์ ต่างนั้นถึงธงสัญญาหรือธงสัญญาปลอมของมัน ในปฐมกาลคือพิธีสุหนัต ในมัทธิวคือเปโตรและศิลาซึ่งพระคริสต์จะทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์บนศิลานั้น และในวิวรณ์คือสัตว์ร้ายปลอมที่เคยเป็นและเป็นอยู่และจะขึ้นมาจากเบื้องล่าง ผู้ซึ่งเป็นองค์ที่แปด ซึ่งมาจากเจ็ด และภายหลังได้สมรสกับพญานาค

เลขสิบเอ็ดและยี่สิบสองเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งชี้ถึงการรวมกันของความเป็นพระเจ้ากับความเป็นมนุษย์ ซึ่งก็คือประเด็นเดียวกันกับที่พระคริสต์ทรงจารึกธรรมบัญญัติของพระองค์ไว้บนดวงใจและในความคิดของเรา 11 และ 22 เป็นสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ในพระกิตติคุณมัทธิว บทที่ยี่สิบสาม คณะปุโรหิตเทียมเท็จได้รับวิบัติแปดประการ และในเวลาเดียวกันนั่นเอง คณะปุโรหิตที่แท้จริงก็ได้รับการเฉลิม บรรดาปุโรหิตได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่แปดพวกเขาจึงเริ่มปฏิบัติหน้าที่ปรณินบัติ.

มิใช่เรื่องบังเอิญที่การถวายตัวให้บริสุทธิ์ของปุโรหิตทั้งเจ็ดวัน ซึ่งนำไปสู่การเริ่มต้นการปรณินบัติของเขาในวันที่แปด เริ่มต้นขึ้นในพระธรรมกันดารวิถี บทที่แปด ข้อที่หนึ่ง เพราะ “81” เป็นสัญลักษณ์ของปุโรหิต.

และพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงพาอาโรนและบุตรชายของเขามาด้วย พร้อมทั้งเครื่องแต่งกาย น้ำมันเจิม ว่าผู้ตัวหนึ่งสำหรับเครื่องบูชาไถ่บาป แกะผู้สองตัว และแกะรายขนมปังไร้เชื้อ และจงรวบรวมชุมนุมชนทั้งหมดเข้ามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม”
โมเสสก็กระทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาแก่ท่าน
และชุมนุมชนก็ถูกรวบรวมเข้ามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และโมเสสกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้กระทำ” ...

และท่านทั้งหลายจะต้องไม่ออกไปจากประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชนตลอดเจ็ดวัน
จนกว่าวันแห่งการอุทิศตั้งของท่านทั้งหลายจะสิ้นสุดลง
เพราะพระองค์จะทรงอุทิศตั้งท่านทั้งหลายตลอดเจ็ดวัน ดังที่ได้กระทำในวันนี้
พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้กระทำเช่นนั้น เพื่อทำการลบมลทินบาปแทนท่านทั้งหลาย
ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชนทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดเจ็ดวัน
และรักษาหน้าที่ตามที่พระยาห์เวห์ทรงกำชับไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ต้องตาย
เพราะข้าพเจ้าได้รับบัญชาเช่นนั้น
อาโรนกับบุตรทั้งหลายของท่านก็กระทำทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโดยมือของโมเสส
และอยู่มาในวันที่แปด โมเสสได้เรียกอาโรนและบุตรทั้งหลายของท่าน กับบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลมา
และท่านกล่าวแก่อาโรนว่า “จงนำลูกวัวผู้ตัวหนึ่งสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
และแกะผู้ตัวหนึ่งสำหรับเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว ซึ่งปราศจากตำหนิ
และถวายสิ่งเหล่านั้นเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์” ... และโมเสสกล่าวว่า
“นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ
แล้วพระสิริของพระยาห์เวห์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย” ...
แล้วอาโรนได้ยกมือขึ้นเหนือประชาชนและอวยพรเขาทั้งหลาย และลงมาจากการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป
เครื่องบูชาเผาทั้งตัว และเครื่องสถานติบูชา โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมชน
แล้วออกมาและอวยพรประชาชน และพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏแก่ประชาชนทั้งปวง
และมีไฟออกมาจากเบื้องพระพักตร์พระยาห์เวห์ เผาผลาญเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและไขมันที่อยู่บนแท่นบูชา
เมื่อประชาชนทั้งปวงเห็นดังนั้น เขาทั้งหลายก็โห่ร้อง และชนหน้าลงถึงดิน เลวินิตี 8:1-5, 33-36; 9:1, 2,
6, 22-24.

บทที่ยีสิบสามกำลังชี้บ่งเหล่าคนเลวีปลอมซึ่งถูกเปิดเผยในเวลาที่คุณเลวีแท้ได้รับการประทับตรา
บทที่ยีสิบสองของพระธรรมมัทธิวลงท้ายด้วยการที่ไม่มีผู้ใดทูลถามพระเยซูอีกต่อไป แล้วในบทที่ยีสิบสาม
พระองค์ทรงประกาศวิบัติทั้งแปดข้อ แสดงให้เห็นว่าเวลาทดลองของสภาแซมเฮดรินได้ปิดลงแล้ว
และการพิพากษาเชิงบริหารก็จะเริ่มขึ้นในขณะนั้น ในบทที่ยีสิบสี่ พระองค์ทรงชี้ว่า
พระวิหารนั้นเป็นเรือนของพวกยิว สิ่งสำคัญคือการเห็นลำดับของเหตุการณ์ในบทต่าง ๆ เหล่านี้

บทที่สิบเอ็ดถึงบทที่ยีสิบสองของพระธรรมมัทธิว
กำลังชี้ให้เห็นถึงการเสร็จสิ้นของการประทับตราหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน
ภายในบริบทแห่งพันธสัญญาของพระเจ้ากับชนชาติที่ทรงเลือกไว้
สัญลักษณ์ของพลโมเน่ในบทที่สิบเอ็ดซึ่งเป็นอัลฟา และสัญลักษณ์ของพระองค์ในบทที่ยีสิบสองซึ่งเป็นโอเมกา
ได้เพิ่มเติมแก่เรื่องราวภายในบทเหล่านั้น

บทที่ยีสิบสามคือการลบมลทินบาป การรวมกันเป็นหนึ่งในพระเจ้าและมนุษย์ดังที่สำแดงโดยเลขยี่สิบสาม
แต่บทนี้กำลังกล่าวถึงการพิพากษาเชิงบริหารต่อชาวละมาน ฐานะปุโรหิตปลอม และคนเลวีปลอม
ปุโรหิตทุกคนเป็นคนเลวี แต่คนเลวีมิใช่ทุกคนจะเป็นปุโรหิต ในบรรดาผู้สืบเชื้อสายจากเลวี
มีเพียงสายโลหิตของอาโรนเท่านั้นที่มีคุณสมบัติสำหรับการเป็นปุโรหิต
พระคัมภีร์ระบุว่าคนเลวีจะเริ่มรับใช้เมื่ออายุยี่สิบห้าปี แต่บุตรทั้งหลายของโคฮาหะจะรับใช้เมื่ออายุสามสิบปี

และพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
“จงนับจำนวนบุตรชายของโคฮาหะจากท่ามกลางบุตรชายทั้งหลายของเลวี ตามตระกูลของเขา
ตามวงศ์วานบรรพบุรุษของเขา ตั้งแต่อายุสามสิบปีขึ้นไปจนถึงห้าสิบปี
ทุกคนที่เข้าไปในกองงานเพื่อปฏิบัติภารกิจในพลับพลาแห่งชุมนุม” ก็นดาวิที 4:1-3

เลข "30" เป็นสัญลักษณ์แทนบรรดาปุโรหิตผู้สืบสายโลหิตมาจากโคฮาท ผู้เป็นบุตรของเลวี และบุตรของโคฮาทคืออัมราม ผู้เป็นบิดาของอาโรน เลวีมีความหมายว่า "ผูกพันหรือเชื่อมติดกับพระเจ้า" โคฮาทมีความหมายว่า "ชุมนุมอยู่รอบการสถิตของพระองค์" อัมรามมีความหมายว่า "ประชาชนผู้ได้รับการยกชู" และอาโรนมีความหมายว่า "ผู้นำความสว่างมาหรือคนกลางผู้ได้รับการยกชู" เมื่อพิจารณาาร่วมกันแล้ว ชื่อเหล่านี้แสดงให้เห็นการเคลื่อนไหวจากทะเลแดงไปสู่ซีนาย จึงเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ผู้ซึ่งเป็นพระวิหารฝ่ายมนุษย์ที่เชื่อมรวมกับพระวิหารฝ่ายพระเจ้า เมื่อพระคริสต์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ ค่อยออกเป็นครั้งที่สองเพื่อรวบรวมชนผู้เหลืออยู่ของพระองค์เข้าสู่สถานนมัสการของพระองค์ ที่ซึ่งต่อจากนั้นพระองค์ทรงยกพวกเขาขึ้นและทรงให้พวกเขาได้รับการยกชู ขณะที่พวกเขาได้รับความสว่างจากมหาปุโรหิตแห่งสวรรค์ ดังที่พระองค์ทรงให้ซัดรีค เมซาค และอาเบเดนโกได้รับความสว่างนั้นด้วย

เลข "30" เป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งการเตรียมสำหรับปุโรหิต และเลข 25 ในฐานะอายุของคนเลวี จะต้องถูกนำมาประยุกต์เข้ากับเลข 30 ที่ละบรรทัด ด้วยเหตุว่าปุโรหิตทุกคนเป็นคนเลวี แต่คนเลวีทุกคนมิได้เป็นปุโรหิต เลขสามสิบเป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งการเตรียมซึ่งเริ่มขึ้นในปี 1989 ในวาระแห่งที่สุดปลาย และสิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา เลขยี่สิบห้าในฐานะสัญลักษณ์ของคนเลวี ก็เป็นสัญลักษณ์ของการแยกระหว่างคนสองจำพวกด้วย และเมื่อสัมพันธ์กับปุโรหิต มันชี้บ่งถึงการแยกออก เลขยี่สิบห้ากำหนดการแยกระหว่างคนเลวีและคนเลวีเทียมเท็จ ณ เวลากฎหมายวันอาทิตย์ และในบริบทของปุโรหิตแท้และคนเลวีแท้ มันยังสร้างความแตกต่างขึ้นด้วย แม้กระนั้นมิใช่การแยกในทางลบ ดังเช่นในกรณีของคนเลวีเทียมเท็จ

โคฮาทเป็นหนึ่งในสามสายหลักของพวกเขา (ร่วมกับเกอร์โซนและเมราริ) สายปุโรหิตนั้นสืบมาโดยเฉพาะผ่านอาโรนผู้เป็นเชื้อสายของโคฮาท อาโรนเป็นผู้สืบเชื้อสายจากเลวีในชั่วที่สี่ และสิทธิพิเศษแห่งฐานะปุโรหิตถูกจำกัดไว้เฉพาะแก่ผู้สืบเชื้อสายฝ่ายชายของเขาภายในสายโคฮาทนี้ ส่วนพวกโคฮาททั้งปวง (คือผู้สืบเชื้อสายจากโคฮาททั้งหมด) ได้รับเกียรติให้ห้ามบรรดาสังสัคตีสืบที่ที่สุด แต่มีเพียงสายของอาโรนเท่านั้นที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของปุโรหิตที่แท่นบูชาและในสถานนมัสการได้ อาโรนเป็นตัวแทนของคนในชั่วที่สี่เช่นเดียวกับ "คนแก่" ของโยเอล หรือ "พวกผู้เฒ่า" ในเอเสเคียลบทที่แปด ผู้ซึ่งกราบไหว้ดวงอาทิตย์

ระบบเวรหมุนเวียน 24 ผลัด (division) สำหรับบรรดาปุโรหิต (และในทำนองเดียวกันสำหรับคนเลวีที่ไม่ใช่ปุโรหิตซึ่งทำหน้าที่สนับสนุน เช่น นักดนตรีและนายประตู) ได้รับการสถาปนาขึ้นโดยกษัตริย์ดาวิด ดาวิดได้จัดระเบียบบรรดาเชื้อสายของอาโรนออกเป็น 24 ผลัด (division) เพื่อเข้าปฏิบัติหน้าที่ตามลำดับหมุนเวียน (1 Chronicles 24:1–19) ดาวิด โดยความช่วยเหลือจากปุโรหิตศาโดก (จากสายของเอเลอาซาร์) และอาหิเมเลค (จากสายของอิธามาร์) ได้แบ่งพวกเขาออกเป็น 24 กลุ่ม (16 กลุ่มจากวงศ์วานที่ใหญ่กว่าของเอเลอาซาร์ และ 8 กลุ่มจากอิธามาร์) มีการจับสลากเพื่อกำหนดลำดับการปฏิบัติหน้าที่

แต่ละเวรรับใช้เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ (จากวันสะบาโตถึงวันสะบาโต) ปีละสองครั้ง อีกทั้งทุกเวรจะร่วมกันรับใช้ใน ช่วงเทศกาลสำคัญทั้งหลาย (ปีสกา เพ็นเทคอสต์ สุกคต) ดาวิดได้ทรงจัดระเบียบคนเลวีที่มีใช่ปุโรหิตออกเป็น 24 เวนเช่นเดียวกัน สำหรับงานดนตรี การเฝ้าประตู และอื่น ๆ (1 พงศาวดาร 23–26) ระบบนี้ได้ถูกนำมาใช้ในรัชสมัยซาโลมอน (2 พงศาวดาร 8:14) และดำเนินต่อเนื่องตลอดยุคพระวิหารที่สอง เศคาริยาห์ บิดาของยอห์นผู้ให้บัพติศมา อยู่ในเวรของอาบิยาห์—ลูกา 1:5; 1 พงศาวดาร 24:10 ลำดับของปุโรหิตทั้ง 24

เวรถูกกำหนดโดยการจับสลาก และเศคาริยาห์อยู่ในเวรของอาบิยาห์ ซึ่งในบรรดา 24 เวรนั้นเป็นเวรที่ “แปด” เศคาริยาห์หมายความว่า “พระเจ้าทรงระลึก” และชื่อของบิดาของเขา อาบิยาห์ หมายความว่า “พระเจ้าทรงเป็นบิดาของข้าพเจ้า”

พระบิดาแห่งสวรรค์ทรงระลึกถึงพระสัญญาของพระองค์ที่จะทรงยกผู้สื่อสารคนหนึ่งขึ้นมา ผู้ซึ่งจะเตรียมทางไว้สำหรับพระเมสสิยาห์ แต่เศคาริยาห์ก็สวดคล้อยกับกฎหมายวันอาทิตย์ด้วย เพราะ ณ ที่นั่นเองที่วันสะบาโต—วันที่มนุษย์ทั้งหลายควรระลึกถึงอยู่เสมอ—กลายเป็นบททดสอบสุดท้าย เศคาริยาห์เป็นตัวแทนของปุโรหิตผู้หนึ่ง จากเวรของอาบิยาห์ ซึ่งเป็นเวรที่ “แปด” เศคาริยาห์ไม่เชื่อข่าวสารของทูตสวรรค์ และจึงกลายเป็นใบ้ จนกระทั่งถึงการกำเนิดของยอห์นบุตรของตน เมื่อยอห์นถือกำเนิด เศคาริยาห์ก็เข้ามามีส่วนในการอภิปรายเรื่องชื่อของยอห์น และแล้วท่านก็พูดได้ การกล่าวถ้อยคำเชิงพยากรณ์ในยุคสุดท้ายนั้น คือเมื่อสหรัฐอเมริกาพุดจพญานาค

ครั้นถึงวันที่แปด เขาทั้งหลายก็มาทำพิธีเข้าสู่นัดแก่เด็กนั้น และจะเรียกเขาว่าเศคาริยาห์ตามชื่อบิดาของเขา แต่มารดาของเขาตอบว่า “ไม่ใช่ แต่เขาจะต้องชื่อยอห์น” เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่นางว่า “ในกฎหมายของท่าน ไม่มีผู้ใดมีชื่อนี้” แล้วเขาทั้งหลายก็ทำสัญญาแก่บิดาของเด็กว่า ท่านจะให้เด็กนั้นชื่ออะไร เขาจึงขอแผ่นจารึกมาแล้วเขียนว่า “ชื่อของเขาคือยอห์น” และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจยิ่งนัก ท่านใดนั้นปากของเขาก็เปิดออก และลิ้นของเขาก็คลาย เขาจึงพูดและสรรเสริญพระเจ้า ลูคา 1:59-64

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นคนในเวรที่แปดของอาบิยาห์ ดังที่บิดาของท่านก็เป็นเช่นเดียวกัน ในการเข้าสู่นัดของยอห์น ในวันที่แปดนั้น ชื่อของท่านถูกเปลี่ยน ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่เป้นปุโรหิต ในชั่วอายุที่สี่ ผู้ซึ่งอยู่ในความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับพระเจ้า ผู้ทรงเปลี่ยนชื่อของพวกเขา (จากเลาดีเซียไปเป็นฟีลาเดลเฟีย) ทรงประทับตราพวกเขาด้วยหมายสำคัญแห่งพันธสัญญา เมื่อสหรัฐอเมริกาพุดจพญานาค

เราคือพระวิหารของพระเจ้า
แนวคำพยากรณ์ที่กล่าวถึงพระวิหารนั้นกำลังกล่าวแก่ทั้งชายและหญิงในฐานะปัจเจกบุคคล และในฐานะส่วนรวมด้วย เพราะคริสตจักรของพระเจ้าก็เป็นพระวิหารเช่นกัน และแน่นอนว่ายังมีพระวิหารในสวรรค์ด้วย และพระคริสต์เองทรงเป็นผู้ทรงก่อสร้างพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้วางรากฐานและทรงตั้งศิลายอดไว้บนพระวิหารนั้น ในแง่ที่จำนวน “25” เป็นสัญลักษณ์นั้น เลข 25 เป็นตัวแทนของคนเลวี ผู้ซึ่งถูกชำระให้หมดจด (แยกออก) จากคนเลวีเทียมในมาลาคิบทที่สาม และผู้ซึ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยในตอนเดียวกัน ในเอเสเคียลบทที่ 40 ถึง 48 มีการพรรณนาถึงพระวิหารเชิงสัญลักษณ์ไว้อย่างละเอียดมาก นำแห่งชีวิตไหลออกมาจากพระวิหารนั้นและท่วมทับแผ่นดินโลก

“นำอัศจรรย์ยิ่งนักคืองานซึ่งพระเจ้าทรงมีพระประสงค์จะทรงกระทำให้สำเร็จโดยผ่านผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อพระนามของพระองค์จะได้รับการถวายพระเกียรติ
พระเจ้าทรงทำให้โยเซฟเป็นบ่อน้ำแห่งชีวิตแก่ชนชาติอิสราเอล โดยทางโยเซฟ
ชีวิตของประชาชาตินั้นทั้งหมดได้รับการชำระไว้ และโดยทางดาเนียล
พระเจ้าทรงช่วยชีวิตบรรดานักปราชญ์ทั้งสี่แห่งบาบิโลนให้รอดพ้น
การช่วยกู้เหล่านี้เป็นจุดจบที่เรียนเชิงสัญลักษณ์ เพราะสิ่งเหล่านี้สำแดงแก่ประชาชนถึงพระพรฝ่ายจิตวิญญาณที่ทรงเสนอแก่พวกเขาโดยผ่านความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ซึ่งโยเซฟและดาเนียลนมัสการ
นั่นใดก็ฉันนั้น โดยผ่านประชากรของพระองค์ในทุกวันนี้ พระเจ้าทรงประสงค์จะนำพระพรไปสู่โลก

ทุกคนที่ทำงานรับใช้ซึ่งมีพระคริสต์สถิตอยู่ในใจ ทุกคนที่จะสำแดงความรักของพระองค์แก่โลก ก็เป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้าเพื่อเป็นพรแก่มนุษยชาติ
เมื่อเขาได้รับพระคุณจากพระเจ้าช่วยให้รอดเพื่อนำไปถ่ายทอดแก่ผู้อื่น
กระแสแห่งชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณก็ไหลหลังจากภาวะทั้งหมดของเขา
พระคริสต์เสด็จมาในฐานะแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่เพื่อทรงรักษาบาดแผลซึ่งบาปได้ก่อขึ้นในครอบครัวมนุษย์
และพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงทำงานผ่านผู้รับใช้ของพระองค์
ก็ประทานฤทธิ์อำนาจแห่งการรักษาอันยิ่งใหญ่แก่บรรดามนุษย์ผู้เจ็บป่วยด้วยบาปและทุกข์ทรมาน
ซึ่งมีประสิทธิผลทั้งต่อกายและต่อจิตวิญญาณ 'ในวันนั้น' พระคัมภีร์กล่าวว่า
'จะมีน้ำพุเปิดไว้สำหรับพงศ์พันธุ์อาดัม และสำหรับชาวเยรูซาเล็ม เพื่อชำระบาปและมลทิน' เศคาริยาห์
13:1 น้ำแห่งน้ำพุนี้มีสรรพคุณเยียวยาซึ่งจะรักษาทั้งความเจ็บป่วยฝ่ายกายและความอ่อนกำลังฝ่ายจิตวิญญาณ"

"จากน้ำพุนี้ไหลออกมาเป็นแม่น้ำสายมหึมาที่ปรากฏในนิมิตของเอเสเคียล
'น้ำเหล่านี้ไหลออกไปทางทิศตะวันออก ลงสู่ถิ่นกันดาร และไหลลงสู่ทะเล; เมื่อน้ำเหล่านี้ไหลลงสู่ทะเลแล้ว
น้ำในทะเลจะกลับหายเสีย และต่อมา ทุกสิ่งที่มีชีวิตซึ่งเคลื่อนไหวอยู่ ไม่ว่าแม่น้ำทั้งหลายจะไหลไปถึงที่ใด
ก็จะมีชีวิต.... และริมฝั่งแม่น้ำ ทั้งปากนี้และปากโน้น จะมีต้นไม้ทุกชนิดสำหรับเป็นอาหารออกขึ้น
ใบของมันจะไม่เหี่ยวแห้ง และผลของมันจะไม่สิ้นไป มันจะออกผลใหม่ทุกเดือน ตามเดือนของมัน
เพราะว่าน้ำของมันไหลออกมาจากสถานนมัสการ และผลของมันจะเป็นอาหาร
และใบของมันจะเป็นยารักษาโรค' เอเสเคียล 47:8-12" Testimonies, volume 6, 227.

พระวิหารของเอเสเคียลเป็นสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ในระดับสูงสุด
และยอห์นได้รับพระบัญชาในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบเอ็ดให้วัดพระวิหาร แต่ให้เว้นลานชั้นนอกไว้
เมื่อเรากระทำเช่นนั้นกับพระวิหารของเอเสเคียล
เราจะพบว่าตัวเลขสองจำนวนที่เด่นชัดที่สุดภายในขนาดมิติของพระวิหารนั้นเป็นตัวแทนของฐานะปุโรหิต 50
ศอกเป็นจำนวนที่เด่นชัดที่สุด และถูกกล่าวซ้ำ 11 ครั้งในฐานะความยาวรวมของแต่ละกลุ่มประตู (เอเสเคียล
40:15, 21, 25, 29, 33, 36 ฯลฯ) 50 ยังถูกใช้สำหรับความยาวของกำแพงและห้องบางส่วนด้วย (42:7-8)
มันกำหนดระยะเต็มของทางผ่านประตูตั้งแต่ธรณีภายนอกจนถึงธรณีภายใน

25 ศอกเป็นจำนวนที่โดดเด่นรองลงมาอย่างชัดเจน มีการกล่าวซ้ำ 10
ครั้งในฐานะความกว้างและความกว้างของกลุ่มประตู (เอเสเคียล 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36)
เมื่อรวมกันแล้ว 50 และ 25 ก่อให้เกิดแบบแผนรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาด 50 คูณ 25
ที่สม่ำเสมอสำหรับประตูหลักทั้งหกแห่ง คูณขนาด 50 คูณ 25
นี่ครอบงำคำพรรณนาทางสถาปัตยกรรมของบรรดาประตูที่นำเข้าสู่เขตชั้นใน
ไม่มีคู่อื่นใดที่ปรากฏซ้ำด้วยความเป็นระบบที่เช่นนี้ภายในตัวพระนิเวศเอง

ชาวเลวีเริ่มเข้าปฏิบัติหน้าที่เมื่ออายุ 25 ปี (กันดารวิถี 8:24: "ตั้งแต่อายุยี่สิบห้าปีขึ้นไป
เขาจะเข้าไปปฏิบัติกรณในงานปรนนิบัติ"). พวกเขาเริ่มใช้จนถึงอายุ 50 ปี (กันดารวิถี 4:3, 39, 43; 8:25:
"จนถึงอายุห้าสิบปี"). ดังนั้นจึงเป็นระยะเวลาเริ่มใช้โดยตรงครบถ้วน 25 ปีพอดี (50 - 25 = 25).

ดังนั้น ช่วงเวลา 25 ปีแห่งการปรนนิบัติของพวกเขาจึงสะท้อนโดยตรงอยู่ในขนาด 25 คูณ 50
ศอกซึ่งครอบงำประตูและโครงสร้างของพระวิหาร—สถานที่ซึ่งพวกเขาได้ปรนนิบัติอยู่นั่นเอง
มิติหลักของพระวิหารในนิมิตของเอเสเคียล กล่าวคือ
พระวิหารของคริสต์จักรผู้มีชัยชนะและของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้น
ได้ถูกออกแบบไว้ในเชิงสถาปัตยกรรมอยู่ภายในพระวิหารเดียวกันซึ่งพวกเขาจะต้องปรนนิบัติ;
เช่นเดียวกับที่โคโรโมโซมสี่สิบหกแห่งได้ถูกสร้างไว้ในพระวิหารเดียวกันซึ่งประชากรของพระเจ้าจะต้องปรนนิบัติ

ปาลโมนี้ได้ทรงประทับปลายพระหัตถ์ของพระองค์ไว้บนพระวิหารมนุษย์แต่ละคนและบนพระวิหารแห่งกายรวมหมู่ ซึ่งจะเป็นเจ้าสาวของพระองค์.

เราจะดำเนินเนื้อหาในแนวนี้ต่อไปในบทความถัดไป!

“บรรดาผู้ที่อยู่ในตำแหน่งแห่งความรับผิดชอบจะต้องไม่หันไปยอมรับหลักการแห่งโลกที่ปล่อยตัวตามใจตนและฟุ่มเฟือย เพราะพวกเขาไม่อาจแบกรับสิ่งนั้นได้; และแม้ว่าพวกเขาจะสามารถแบกรับได้ หลักการอย่างพระคริสต์ก็มิยอมให้ทำเช่นนั้น จำเป็นต้องมีการสั่งสอนอย่างหลากหลาย ‘พระองค์จะทรงสอนความรู้แก่ผู้ใด? และจะทรงกระทำให้ผู้ใดเข้าใจหลักคำสอน? คือแก่ผู้ที่หยามมาแล้ว และถูกแยกจากอกนมแล้ว เพราะต้องมีบัญญัติซ้อนบัญญัติ บัญญัติซ้อนบัญญัติ; บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด; ที่นี้น้อย ที่นั้นหนอย’

ดังนั้นพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงต้องถูกนำมาเสนออย่างอดทนต่อหน้าบรรดาเด็ก และถูกวางไว้ต่อหน้าพวกเขาอยู่เสมอ โดยบิดามารดาผู้เชื่อพระวณะของพระเจ้า ‘เพราะพระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้ด้วยริมฝีปากที่ตะกุกตะกัก และด้วยภาษาอื่น พระองค์ผู้ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า นี่คือการหยุดพัก ซึ่งท่านทั้งหลายอาจให้ผู้เหน็ดเหนื่อยได้พัก; และนี่คือความสดชื่นพินกำลัง: ถึงกระนั้นพวกเขาก็มิได้ยอมฟัง แต่พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้ากลับเป็นแก่พวกเขาว่า บัญญัติซ้อนบัญญัติ บัญญัติซ้อนบัญญัติ; บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด; ที่นี้น้อย ที่นั้นหนอย; เพื่อพวกเขาจะได้เดินไป และหายลี้มลง และถูกทำให้แตกหัก และติดบ่วง และถูกจับไว้’ เพราะเหตุใด?—เพราะพวกเขามิได้ใส่ใจพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงพวกเขา”

“นี่หมายความว่า บรรดาผู้ที่มีได้รับคำสั่งสอน แต่กลับถนอมสติปัญญาของตนเองไว้ และได้เลือกที่จะดำเนินตนตามความคิดของตนเอง พระเจ้าทรงประทานการทดสอบแก่คนเหล่านี้ เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะยืนอยู่ในตำแหน่งที่จะติดตามคำแนะนำของพระองค์ หรือปฏิเสธและกระทำตามความคิดของตนเอง แล้วพระเจ้าก็จะทรงปล่อยเขาไว้ให้เผชิญกับผลลัพธ์อันแน่นอนนั้น ในทุกวิถีทางของเรา ในการรับใช้พระเจ้าทั้งสิ้นของเรา พระองค์ตรัสกับเราว่า ‘จงมอบใจของเจ้าแก่เรา’ จิตวิญญาณที่ยอมจำนนและพร้อมจะเรียนรู้ในตนเองคือสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนา สิ่งที่ทำให้คำอธิษฐานมีความประเสริฐ ก็คือความจริงที่ว่าคำอธิษฐานนั้นพวยพุ่งออกมาจากใจที่เปี่ยมด้วยความรักและความเชื่อฟัง”

“พระเจ้าทรงเรียกร้องบางสิ่งจากประชากรของพระองค์; หากพวกเขา กล่าว ว่า ข้าพเจ้าจะไม่ยอมมอบใจของข้าพเจ้าเพื่อกระทำการนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงปล่อยให้พวกเขาดำเนินต่อไปตามการวินิจฉัยที่ตนคิดว่าฉลาดนั้น โดยปราศจากสติปัญญาจากสวรรค์ จนกว่าพระคัมภีร์ข้อนี้ [อิสยาห์ 28:13] จะสำเร็จ ท่านทั้งหลายจะต้องไม่กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะติดตามการทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนถึงจุดหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับการวินิจฉัยของข้าพเจ้า แล้วจากนั้นก็ยึดมั่นในความคิดเห็นของตนเอง โดยปฏิเสธที่จะถูกล่อหลอมตามพระฉายาลักษณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงให้มีการถามคำถามนี้ว่า นี่เป็นพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่? มิใช่ว่า นี่เป็นความคิดเห็นหรือการวินิจฉัยของ—หรือไม่?” Testimonies to Ministers, 419.